

Arrest

nr. 283 127 van 13 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUNDAHL *loco* advocaat B. LOOS en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 25 februari 2020.

1.2. Op 14 juni en 31 augustus 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 22 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pasjtoen te zijn. U bent zeventien jaar oud en bent geboren en getogen in het dorp Salati, dat behoort tot de plaats Karkine Kalai, gelegen in Mirzaka district van de provincie Paktia.

In Afghanistan hield u zich onder meer bezig met bomen te hakken, naar de winkel te gaan, te studeren in de moskee, thee te brengen naar de velden waarop uw moeder en grootmoeder werkten. Zelf mocht u niet bij de velden komen. Uw familie is sinds lang verwickeld in een grondconflict waardoor u niet naar de velden kon gaan. De tegenpartij bij dit grondconflict bestond uit S. en zijn twee zonen M. en S.. Ze zijn machtig en commandanten van de taliban. In het kader van dit grondconflict werd uw grootvader gedood op een berg door S. en S. toen uw vader nog een kind was. S. overleed bij de taliban ongeveer twee jaar voor uw vertrek. Hij werd vervangen door S., die nog steeds actief is voor de taliban. M. was een goed persoon die u Pasjtoe leerde.

Toen uw vader volwassen was, zei hij aan mensen dat die velden tot zijn familie behoorden. Uw vader werkte voor de Amerikanen. Niemand in het dorp was op de hoogte van zijn werk bij de buitenlanders. Toen ze dit vernamen, begonnen de dorpelingen jullie ongelovigen te noemen. Vijf maanden voor uw vertrek werd u door S. geslagen met stokken nabij jullie velden. Hij zei dat u niet meer naar deze velden mocht komen omdat het hun velden waren. Vier maanden voor uw vertrek werd u een tweede keer geslagen door S. toen u nabij uw velden was. Ongeveer drie maanden voor uw vertrek vroeg S. om met hem mee te komen opdat hij u kon laten toetreden bij de taliban. Hij zei dat u dit niet aan uw moeder mocht zeggen, maar u deed dit toch. Ze zei dat u vanaf dan het huis niet meer mocht verlaten en informeerde uw vader. U vermoedt dat S. u in feite wilde meenemen naar een berg om u er te doden om dan aan de mensen te kunnen zeggen dat u gedood was door de taliban. Op een avond kwam S. naar jullie huis. Hij stelde voor aan uw vader om ergens naartoe te gaan en uw vader wandelde met hem weg. De volgende ochtend bleek uw vader niet thuisgekomen. Nadien contacteerden jullie S. om hem te vragen waar uw vader was. Hij zei dat uw vader was meegenomen door de taliban omdat hij voor de ongelovigen werkte.

Een maand voor uw vertrek vroegen jullie S. waar uw vader was. Hij sloeg u en uw moeder. Jullie informeerden uw oom van moederszijde die voorstelde om te verhuizen. Jullie verhuisden naar het huis van uw maternale ooms in het dorp Shawat, waar u nog tien dagen verbleef. Uw maternale oom M. regelde uw reis en u verliet Afghanistan ongeveer tweeënhalf of drie jaar geleden, in hamal (Afghaanse kalender, komt overeen met maart-april 2018 in de Gregoriaanse kalender) en reisde naar België, waar u op 25 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Uw moeder en vier broers verblijven momenteel nog steeds in Shawat dorp. U had regelmatig contact met uw maternale oom Ghazni vanuit België. Sinds de machtsovername door de taliban had u geen contact meer met uw familie. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat u gedood zou worden omwille van het grondconflict met S., die met de taliban samenwerkt.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw originele taskara, de originele taskara van uw vader, de originele taskara van uw moeder, een origineel appreciatiecertificaat van uw vader d.d. 19 november 2012, een attest van het AZ Klinika ter beschrijving van een heup- en bekkenonderzoek, een originele briefomslog en opmerkingen over het persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde op het moment van uw persoonlijk onderhoud, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een

professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Tijdens de procedure in het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd u echter meerderjarig. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U vreest bij terugkeer om problemen te ondervinden met S. en zijn familie omwille van een grondconflict waardoor uw grootvader om het leven werd gebracht, waardoor uw vader, die voor de Amerikanen werkte, ontvoerd werd en waardoor u geslagen werd. U slaagde er evenwel niet in om dit grondconflict, noch de concrete gevolgen ervan voor u en uw familie, aannemelijk te maken.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat u geen enkel (begin van) bewijs neerlegt van jullie eigendom. Ofschoon u beweerde dat er in Afghanistan geen documenten bestaan (CGVS 2, p. 10) blijkt uit objectieve informatie toegevoegd aan uw administratief dossier dat er wel degelijk eigendomsakten en afgeleiden bestaan in Afghanistan. Indien uw familie werkelijk reeds jaren- of zelfs decennialang in conflict ligt met een andere familie omwille van een stuk grond, mag zeker verwacht worden dat jullie stappen zouden hebben ondernomen om te kunnen attesteren dat het stuk grond wel degelijk jullie toebehoort. Het feit dat u dan ook niet alleen geen dergelijk document neerlegt maar zelfs stelt dat dit niet mogelijk is in Afghanistan, zet de geloofwaardigheid van dit conflict reeds op losse schroeven.

Verder wordt de geloofwaardigheid van het grondconflict verder ondermijnd omdat uw verklaringen hieromtrent bijzonder vaag en onwaarschijnlijk waren. Zo slaagde u er niet in om de oorzaak van het grondconflict tussen uw familie en de familie van S. toe te lichten. U stelde dat uw grootvader in de bergen gedood was door S. en S(x). omwille van het grondconflict (CGVS 1, p. 16, 26; CGVS 2, p. 8) maar meermaals gevraagd naar de werkelijke oorzaak van het grondconflict zelf, kwam u niet verder dan algemeen te stellen dat de tegenpartij jullie grond wilden omdat ze machtig zijn (CGVS 1, p. 25) en dat er in Afghanistan veel conflicten over grond zijn (CGVS 2, p. 8). Of er voor de dood van uw grootvader al slachtoffers waren gevallen in dit conflict wist u niet (CGVS 2, p. 10). Nochtans zou u goed op de hoogte moeten zijn van dit grondconflict dat de oorzaak was van de dood van uw grootvader, de ontvoering van uw vader en uw eigen vertrek uit uw land van herkomst.

Uw jeugdige leeftijd kan hiertoe geen verschoning bieden gezien de impact van dit conflict op uw verdere leven. U kon zich hierover informeren bij uw oom Ghazni met wie u nog contact onderhield na uw komst naar België (CGVS 1, p. 12-13; CGVS 2, p. 2). U stelde verder dat uw grootmoeder vermoedde dat uw grootvader gedood werd door S(x). en S. (CGVS 2, p. 9) maar dat uw grootvader volgens S. en S(x). zelf om het leven kwam door een val (CGVS 2, p. 9). Aangezien u beweerde dat het hier om talibancommandanten ging die de macht in de regio reeds in handen hadden minstens sinds jullie er woonden, hetgeen iedereen in het dorp weet maar waar niemand iets tegen kan ondernemen en waarbij onderhandeling onmogelijk is omdat zij geaffilieerd zijn met de dorpsouderen (CGVS 1, p. 28; CGVS 2, p. 10, 11, 12, 15, 17), is het zeer weinig plausibel dat zij de moord op een rivaal zouden ontkennen in de plaats van deze aan te grijpen om als voorbeeld te dienen voor andere rivalen met wie zij eventueel een

grondconflict zouden hebben. Indien er werkelijk sprake was van een grondconflict waardoor zij uw grootvader doodden, mag hoe dan ook verwacht worden dat de tegenpartij deze gelegenheid zou aangrijpen om het land daadwerkelijk in te nemen, zeker aangezien uw vader op dat moment nog een kind was (CGVS 1, p. 17). De tegenpartij liet uw grootmoeder echter doorgaan met het bewerken van de gecontesteerde gronden en ondernam tientallen jaren niets tot u enkele maanden voor uw vertrek geslagen werd door hen (CGVS 1, p. 26; CGVS 2, p. 10). Het is reeds zeer weinig waarschijnlijk dat de tegenpartij ondanks al haar macht in de regio al die tijd niets ondernam om de gronden die zij zichzelf toedichtte ook daadwerkelijk toe te eigenen. Uw verklaringen over het gedrag en de activiteiten van u en uw familie overtuigden in deze context bovendien op geen enkel punt. Uw vader mocht van uw grootmoeder niet naar de velden omdat ze schrik had (CGVS 1, p. 26) en ook u mocht niet buiten gaan van uw moeder (CGVS 1, p. 6). Toch hakte u hout in de bergen, ging u naar de winkel (CGVS 1, p. 6-7), studeerde u in de moskee bij een mullah van wie jullie wisten dat hij een talibancommandant was (CGVS 1, p. 7; CGVS 2, p. 15), kreeg u bij uw thuis les van de broer van S. die samen met hem voor de taliban vocht (CGVS 2, p. 16) en bracht u thee naar de velden (CGVS 1, p. 18-19). Bij de DVZ had u zelfs verklaard dat u ook zelf op jullie velden werkte en voor jullie eigen vee zorgde (verklaring DVZ d.d. 03/11/2020, vraag 12) al ontkende u dit bij het CGVS zonder afdoende verklaring te geven voor deze tegenstrijdigheid (CGVS 1, p. 19). Deze voorstelling van uw activiteiten en van de concrete gevolgen van het grondconflict voor het dagelijkse leven van u en uw familie zijn dan ook absoluut niet in overeenstemming te brengen met de door u geschetste context van een actief grondconflict met talibancommandanten in uw regio.

Verder waren ook uw verklaringen over de plotse heropflakking van het grondconflict enkele maanden voor uw vertrek weinig coherent en niet geloofwaardig. U stelde eerst dat uw vader toen hij volwassen werd tegen de tegenpartij zei dat de gronden jullie toebehoorden en dat er enkele gevechten met uw vader volgden vooraleer uw vader verdween (CGVS 1, p. 18). U beweerde tevens dat jullie problemen escaleerden na het overlijden van uw leerkracht M., de zoon van S(x). maar een goed persoon die u Pasjtou leerde (CGVS 1, p. 23-24). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelde u echter uitdrukkelijk dat er geen sprake was geweest van enig geweld tussen het overlijden van uw grootvader en de slagen die u ter verduren kreeg enkele maanden voor uw vertrek en dat de tegenpartij net terug in actie schoot omwille van de afwezigheid van uw vader (CGVS 2, p. 10). U gaf het overlijden van M. helemaal niet meer aan als reden voor de escalatie, stelde zelfs dat M. samen met S. en S(x). bij de taliban vocht (CGVS 2, p. 16) en koppelde de escalatie meermaals expliciet aan de werkzaamheid van uw vader voor Amerikanen en het feit dat de tegenpartij te weten was gekomen over deze werkzaamheid (CGVS 2, p. 13, 16). Bij de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud merkte uw voogd op dat u wenste toe te voegen dat de taliban toen een versterkte positie hadden in de regio waardoor zij capabeler waren om op te merken dat uw vader voor de Amerikanen werkte. Deze bemerking, die uw voogd eveneens maakte op het einde van uw tweede persoonlijk onderhoud (CGVS 2, p. 18), betreft louter een postfactum verklaring die u zelf niet aanhaalde ondanks de verschillende malen dat u hiernaar gevraagd werd door het CGVS (CGVS 2, p. 13, 16, 17).

Wat er ook van zij, u slaagde er niet in om het werk van uw vader voor Amerikanen aannemelijk te maken omdat u er absoluut niets over kon vertellen. Gezien uw jeugdige leeftijd wordt niet verwacht dat u tot in het kleinste detail zou kunnen vertellen over uw vaders werk. Wel wordt verwacht, aangezien het een oorzaak is voor uw vertrek uit uw land van herkomst, dat u zou kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent zijn werk, en ook dat u een aantal gegevens op een doorleefde wijze zou kunnen toelichten. U kon echter niet toelichten wat uw vader concreet deed van werk (CGVS 1, p. 9), wanneer uw vader dit werk uitvoerde (CGVS 1, p. 9), waar uw vader dit werk uitvoerde (CGVS 1, p. 10), welke collega's of bazen uw vader had (CGVS 1, p. 10), of hij een uniform droeg (CGVS 1, p. 10), waar hij zijn training kreeg (CGVS 1, p. 10), wat zijn rang was (CGVS 2, p. 5) en uitgenodigd om eender welke informatie te geven over uw vaders werk, kon u niets toevoegen (CGVS 1, p. 9). Na uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS had u nog contact met uw oom Ghazni in Afghanistan (CGVS 2, p. 2) maar toch had u geen enkele nieuwe informatie over het werk van uw vader bekomen (CGVS 2, p. 4). Ook uw verklaringen over hoe jullie omgingen met het risico van de werkzaamheid van uw vader voor Amerikanen konden geenszins overtuigen. Gevraagd of u toen u nog in Afghanistan was op de hoogte was dat uw vader voor Amerikanen werkte, antwoordde u eerst dat u het niet wist om direct erna te stellen dat u het wel wist maar er niets concreet over wist, dat u niet veel op deze zaken lette omdat u jong was en met eigen zaken bezig was (CGVS 2, p. 4). U zou ook geen acht hebben geslagen op wat jullie burens dachten dat uw vader van werk deed (CGVS 2, p. 4). Nochtans beweerde u dat het in Afghanistan dermate gevaarlijk is als er iemand van de familie voor de Amerikanen werkt dat indien dit uitkomt de familie geheel geëlimineerd wordt (CGVS 2, p. 16). In die context mag dan ook niet verwacht worden dat jullie om als familie veilig te blijven zeer goede afspraken zouden maken over welke informatie

gedeeld werd met de andere dorpelingen en goed op de hoogte zouden zijn van wat de burens en andere dorpelingen wisten over het werk van uw vader. U legde verder een appreciatiecertificaat neer van het werk van uw vader maar kende de inhoud er niet van en liet het door niemand lezen (CGVS 1, p. 15). In dit document staat dat uw vader in 2012 in Torkham werkte als veiligheidsagent maar u had geen idee wat Torkham is (CGVS 2, p. 5). Een dergelijke desinteresse in een document dat u zelf neerlegt, is niet in overeenstemming met een gegronde vrees voor vervolging. Ofschoon u stelde dat dit een origineel certificaat was, laat de kwaliteit van dit document ernstig te wensen over. Verder blijkt uit niets dat u een familieband heeft met de persoon van dit document. Hoe dan ook kunnen dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Met deze weinig coherente, zeer vage en onwaarschijnlijke verklaringen heeft u het werk van uw vader dan ook geenszins aannemelijk gemaakt. Aangezien u de problemen van u en uw familie met S. in het verlengde legde van een grondconflict dat u niet aannemelijk heeft gemaakt en de recente heropflakking van het conflict weet aan het werk van uw vader dat u evenmin aannemelijk heeft gemaakt, kan er aan deze problemen hoegenaamd geen geloof worden gehecht.

Tot slot kan nog gewezen worden op het feit dat u bij uw verklaringen bij de dienst minderjarigen van de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs niets had vermeld over het feit dat u in een grondconflict verwickeld was en dat u aangaf dat uw vader nog in Karkine verbleef (fiche niet-begeleide minderjarigen). Uw verklaring voor het niet vermelden van het grondconflict, u was moe, bang en het kwam niet in u op om dit te vermelden (CGVS 2, p. 18), kan niet overtuigen daar u uw huidige vrees geheel baseert op dit grondconflict en de gevolgen ervan voor uw familie. Deze hiaten over essentiële elementen in uw relaas doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het grondconflict en de gevolgen ervan.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming,

maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid

viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

*Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de***

gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie.

Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te

blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

De neergelegde taskara's beïnvloeden bovenstaande vaststellingen niet daar deze niets zeggen over uw asielmotieven. Voor zover u een document neerlegt van het AZ Klina waarin gesteld wordt dat u omwille van een steekwonde pijn ondervindt aan de rechterheup dient te worden aangestipt dat de oorzaak van deze medische problemen onmogelijk kan bepaald worden aan de hand van dit document. De opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud werden in rekening gebracht en beïnvloeden bovenstaande vaststellingen niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna "*Vluchtelingenconventie*"), de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("*Vreemdelingenwet*"), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. (hierna "*Kwalificatierichtlijn*"), artikel 10 van de Richtlijn 2013/32/EU ("*Procedurerichtlijn*"), de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur.

In een eerste middelonderdeel gaat verzoeker in op het gebrek aan informatie bekritiseert de handelswijze van verwerende partij, die een weigeringsbeslissing heeft genomen, hoewel er een flagrant gebrek is aan objectieve en betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de evolutie ervan in de nabije toekomst. Verzoeker verwijst naar het standpunt van UNHCR dat het momenteel niet mogelijk is om alomvattende richtlijnen te geven over de beschermingsnood van Afghanen omdat er een gebrek aan voldoende informatie is en naar de rapporten van EASO en EUAA, waarin wordt gewezen op het feit dat er nog veel onzekerheden zijn met betrekking tot de situatie in Afghanistan en de houding van de Taliban nog onvoorspelbaar, bij gebrek aan voldoende betrouwbare objectieve, met inbegrip van niet-Westerse, bronnen.

In deze context is het volgens verzoeker onbegrijpelijk dat verwerende partij meent over voldoende informatie te beschikken om een beslissing te kunnen nemen over verzoekers beschermingsnood.

Ten tweede wijst verzoeker er op dat verwerende partij zelf lijkt te erkennen dat er niet met zekerheid gesteld kan worden dat er geen beschermingsnood is voor Afghanen op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, waar zij stelt dat "*er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen [...], er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting*". In de COI Focus van verwerende partij wordt evenwel aangegeven dat de machtsovername een impact heeft gehad op de toegang tot bronnen en dat de ACLED cijfers slechts als een schatting kunnen beschouwd worden. Hij stelt dat kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij de geweldscijfers op provincieniveau die de COI Focus van 5 mei 2022 hanteert en wijst daarbij op het feit dat bij de ACLED gegevens niet altijd duidelijk is voor bepaalde incidenten in welke provincie ze precies plaatsvonden en dat de EUAA erkent dat een deel van de ACLED data achterwege worden gelaten in haar analyse zodat het niet duidelijk is hoe groot het aandeel is van de incidenten in de ACLED data waarvan niet duidelijk is in welke provincie deze zich afspeelden.

Ook de informatie van UCDP is aan beperkingen onderhevig en hanteert conservatieve schattingen van het aantal doden zodat er een gevaar is op onderrapportering en zijn er kanttekeningen te plaatsen bij hoe recent de informatie is waarop het EUAA haar analyse baseert. De identificatie van de risicoprofielen in de EUAA "*Country Guidance*" is veelal gebaseerd op informatie over hoe de Taliban in het verleden deze personen heeft behandeld. De richtlijnen zeggen eigenlijk weinig over het niveau van risico in de toekomst nu er niet voldoende informatie beschikbaar is over de intenties van de Taliban op de lange termijn en/of in hoeverre militaire groeperingen als ISKP de stabiliteit in Afghanistan kunnen ondermijnen.

Hij wijst tot slot op de kritische analyse die F. Vogelaar voor Nansen heeft gemaakt van het gebruik van COI door het CGVS met betrekking tot de situatie in Afghanistan. Hij wijst verder op het recente rapport van Amnesty International, *"The rule of Taliban. A year of violence, impunity and false promises"* van augustus 2022 waarin het probleem van onderrapportering herhaaldelijk wordt aangekaart en wordt aangetoond dat de Taliban de intentie heeft om mensenrechtenschendingen onder de radar te houden om zich een beter imago aan te meten. Hij wijst er op dat overeenkomstig rechtspraak van het EHRM de objectieve situatie in bepaalde omstandigheden genoeg kan zijn om over te gaan tot erkenning en meent dat een weigeringsbeslissing in zijn hoofdte voorbarig is gelet op het gebrek aan duidelijke en concrete informatie over zijn beschermingsnood en dat hem, op basis van de informatie die wel beschikbaar is, wel degelijk een internationaal beschermingsstatuut kon en moest worden toegekend.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker uitvoerig in op zijn risicoprofiel en het risico omwille van (toegeschreven) verwestering. Verzoeker houdt vooreerst een theoretisch betoog over het hoger belang van het kind en de manier waarop dit volgens internationale instellingen zoals het VN Kinderrechtencomité moet worden begrepen en toegepast in het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming van minderjarigen en besluit dat *"zelfs een minimale toepassing van het voorzorgsprincipe vereist dat verwerende partij op zijn minst een veel duidelijker idee heeft van wat een kind die Afghanistan, ISKP en de Taliban ontvlucht is om bescherming te krijgen in een Europees land kan verwachten als deze na jaren terugkeert qua behandeling door de Taliban in de luchthaven, bij checkpoints en bij re-integratie. Deze risico's, die verwerende partij niet onderzocht heeft komen hieronder aan bod. Het is hierbij relevant te benadrukken dat het feit dat verzoeker als minderjarige die op net 14-jarige leeftijd Afghanistan verliet wel degelijk verhoogde kwetsbaarheden aantoont."* Vervolgens gaat verzoeker in op de problemen met de Taliban omwille van een grondconflict en het vroegere werk van zijn vader en stelt dat aangezien het om een verzoeker gaat die jong was toen de feiten zich voordeden en gelet op de risico's voor verzoeker indien zijn verklaringen effectief geloofwaardig bevonden worden, de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid met gepaste procedurele bescherming dient te verlopen. Hij herinnert aan de door UNHCR aanbevolen principes inzake geloofwaardigheidsbeoordeling en dat intuïtie, veronderstellingen zonder grond, buikgevoel, subjectieve speculatie en conclusies op basis van onvolledige informatie moeten geweerd worden bij de beoordeling van verklaringen. Hij argument vervolgens: *"Ten eerste, acht verwerende partij de problemen die verzoeker kende met bepaalde Talibanleden omwille van een grondconflict niet aannemelijk. Verwerende partij vindt dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze door verzoeker ingeroepen asielmotieven. Verwerende partij maakt hierbij enkel een plausibiliteitsbeoordeling onder de vorm van een waarschijnlijkheids-beoordeling. Zo stelt zij dat verzoekers geloofwaardigheid op losse schroeven komt te staan omdat hij "geen enkel (begin van) bewijs neerlegt van jullie eigendom."* Volgens verzoeker wordt er in Afghanistan geen waarde aan dergelijke documenten gehecht en zijn die er ook (bijna) niet. Volgens verwerende partij zijn er wel eigendomsakten en afgeleiden in Afghanistan. Dat klopt. Echter, dat is wel de bittere uitzondering. De verklaringen van verzoeker als minderjarige over zijn eigen leefwereld en kennis omtrent (het gebrek aan) eigendomsakten in zijn familie en regio, is dus wel degelijk accuraat en strookt ook met de COI voorhanden. In een recent rapport van juni 2022 wordt aangegeven dat land conflicten een groeiende bron van geweld zijn, met name gezien er weinig tot geen eigendomstitels voorhanden zijn en het administratieve systeem zwak is en blijft: *"..."* (SIGAR – Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction: Police in Conflict: Lessons from the U.S. Experience in Afghanistan, June 2022 <https://www.ecoi.net/en/file/local/2073827/SIGAR-22-23-LL.pdf>, p.147). Daarbij is er ook sprake van veel corruptie wanneer er toch documenten in verband met land-eigendom worden opgemaakt, volgens de EASO Country Guidance nota van april 2022: *"..."* (EUAA – European Union Agency for Asylum (formerly: European Asylum Support Office, EASO): Country Guidance: Afghanistan, April 2022 https://www.ecoi.net/en/file/local/2072212/2022_04_Country_Guidance_Afghanistan_EN_0.pdf, p.108). Deze loutere 'plausibiliteitsbeoordeling' die verwerende partij maakt, is niet voldoende. Zo haalt verwerende partij geen enkele tegenstrijdigheid aan in de verklaringen van verzoeker. Deze zijn allemaal coherent en duidelijk.

Verwerende partij vindt deze echter op basis van haar gevoel 'onwaarschijnlijk', 'opmerkelijk' en 'weinig overtuigend'. Dat zijn de redenen voor het weigeren van internationale bescherming aan een minderjarige."

Verzoeker stelt verder dat de plausibiliteitsbeoordeling niet gebaseerd is op bewijs in de zin van artikelen 4 en 8 van de Procedurerichtlijn, dat deze beoordeling zeer dun is en niet kan volstaan om internationale bescherming te weigeren aan een minderjarige. Verzoeker betoogt vervolgens: *"Ten tweede zou het vroegere werk van verzoekers vader voor het leger niet aannemelijk zijn aangezien verzoeker slechts erg weinig informatie over zijn vaders werk kon verschaffen. Hierbij moet opgemerkt worden dat verzoeker een kind van 12 a 13 jaar was op het moment van de problemen en bij vertrek. Daarnaast heeft verzoeker ook verschillende documenten voorgelegd, namelijk de Tazkera van zijn vader, een opleidingscertificaat*

van zijn vader, de werkbadge van het leger en de bankkaart Verder gaat verwerende partij te kort door de bocht door te stellen dat de foto van de man op de werkbadge te onscherp is zodat niet kan worden vastgesteld dat het verzoekers vader is en dat de foto van verzoeker met zijn vader geen bewijswaarde zou hebben aangezien het kind op de foto een peuter is en niet kan worden vastgesteld of het verzoeker is. Verzoeker heeft zo veel als mogelijk getracht het werk van zijn vader aan te tonen. Deze documenten vormen op zijn minst een begin van bewijs ne kunnen niet zomaar van tafel geveegd worden door verwerende partij. Verzoeker heeft alle inspanningen gedaan die mogelijk waren om zich van zijn deel in de samenwerkingsplicht te kwijten". Verzoeker betoogt vervolgens dat in het arrest Singh e.a. v. België uit 2012 het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft benadrukt hoe belangrijk het is dat de asielinstanties de door de asielzoekers voorgelegde documenten nauwgezet onderzoeken en dat het Hof van mening was dat het uitsluiten van documenten die de kern van het verzoek tot bescherming vormen zonder eerst de echtheid ervan te verifiëren, terwijl dit gemakkelijk had kunnen gebeuren, indruist tegen een zorgvuldig en grondig onderzoek van de aanvraag. Hij verwijst ook naar het arrest 200 851 van de Raad van 8 maart 2018, waar wordt geoordeeld dat een algemene corruptiegraad de asiendienst er niet van ontslaat een daadwerkelijk onderzoek te voeren naar het voorgelegde documentair bewijs. Verzoeker citeert vervolgens ook uit het arrest van het EHRM in de zaak M.A. t. Zwitserland oordeelde het EHRM en besluit dat verwerende partij faalt in de op haar rustende bewijslast, waardoor internationale bescherming dient toegekend te worden.

Verzoeker houdt vervolgens een uitvoerig betoog over het begrip verwestering in de Afghaanse context. Hij stelt dat het begrip verwestering kan samengevat worden als enerzijds uiterlijke, waarneembare kenmerken en anderzijds aannemen van een mentaliteit, gewoonten, opvattingen en ideeën die zich uiten in een veranderd gedrag, beïnvloed door de Westerse, Europese cultuur na een (langdurig) verblijf in Europa. Er kan volgens verzoeker een onderscheid gemaakt worden tussen daadwerkelijke verwestering en gepercipieerde verwestering. Bij daadwerkelijke 'verwestering' bepaalt het Hof van Justitie dat de vrees voor vervolging van de verzoeker gegrond is zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. In geval van gepercipieerde verwestering volstaat het dat de kenmerken van 'verwestering' aan de verzoeker worden toegeschreven, zonder dat hij specifieke handelingen stelt die op een mate van 'verwestering' wijzen. Het kan gaan over triviale zaken, die worden toegeschreven aan een persoon louter op basis van een veronderstelling als gevolg van een verblijf in het Westen, *in casu* in Europa. De notie van gepercipieerde verwestering is in het geval van verzoeker van belang, zo stelt hij. Vervolgens verwijst verzoeker naar onderzoek van de experte Friederike Stahlman, Afghanistan experte en antropologe, die al jaren onderzoek doet naar de specifieke situatie van Afghanen die uit het Westen terugkeren naar Afghanistan en de basis vormt voor onder meer het OSAR rapport van maart 2021 (Zie OSAR, Afghanistan: *risques au retour liés à «l'occidentalisation»*, 26 maart 2021. Verzoeker betoogt dat uit haar onderzoek blijkt dat Afghaanse onderdanen die na een verblijf uit het buitenland terugkeren eenvoudig als verwesterd kunnen geïdentificeerd worden. De term "*qarb-zadeh*" in het Dari (letterlijk verwesterd) wordt volgens deze experte gebruikt om de spontane herkenning van terugkeerders te beschrijven, "*via verbale uitdrukking en emoties, oogcontact, een bepaalde houding en gebaren, en zelfs door sociale interacties. De duur van het verblijf in het Westen speelt hierbij eveneens een belangrijke rol: hoe langer men in het buitenland is geweest, hoe moeilijker het is om gedragsveranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen en deze aan te passen en hoe groter de kans is dat men ervan verdacht wordt 'verwesterd' te zijn. Volgens haar worden alle Afghanen die uit het Westen terugkeren er impliciet van verdacht zich te hebben aangepast aan de Europese cultuur en levensstijl. Ze stelt eveneens dat een verblijf in Europa, alsook morele en religieuze twijfels die voortvloeien uit een te verwachten aanpassing aan het Europese alledaagse leven, voldoende zijn om verdacht te worden van afvalligheid van het islamitisch geloof. Zelfs als men erin zou slagen om te bewijzen dat men nog steeds de religieuze voorschriften naar behoren kan uitvoeren, kan men alsnog verdacht worden van 'verwesterd' te zijn, en dat op basis van eenvoudige aanwijzingen (zoals foto's op sociale media) of zelfs geruchten: "...*" (OSAR, p. 5-7). Verzoeker betoogt dat omdat de tekenen van verwestering soms erg subtiel zijn men deze niet altijd gemakkelijk kan verbergen om aan vervolging te ontsnappen. Uit het Westen terugkerende Afghanen zijn volgens dit onderzoek gemakkelijk te herkennen en kunnen bij aankomst snel geïdentificeerd worden. Ook volgens de EUAA "*Country Guidance*" kunnen personen die als verwesterd beschouwd worden door hun gedrag, uiterlijk en geuite meningen als niet-Afghaans gezien worden. Verzoeker wijst vervolgens ook op oudere studies die reeds in dezelfde richting wezen (ASYLOS, *Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul*, augustus 2017, p. 40-42). Verzoeker stelt dat het risico op toegeschreven verwestering sterk is toegenomen onder het nieuwe Taliban bewind en wijst er op dat hij als minderjarige en dus een deel van zijn vormende jaren in België, een Europees Westers land heeft doorgebracht. Hij meent dan ook dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoeker, na dit verblijf in België, op ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert gezien te worden als

'verwesterd'. Verzoeker houdt vervolgens een theoretisch betoog over het begrip vervolging in het licht van artikel 3 van het EVRM-rechtspraak van het EHRM en gaat vervolgens in op het risico bij terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker stelt met betrekking tot zijn vervolgingsvrees dat reeds voor de machtsovername door de Taliban verschillende bronnen al wezen op het risico voor terugkerende Afghanen omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep of toegeschreven politieke of religieuze overtuiging omwille van o.a. hun verblijf in het Westen. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad en UNHCR, "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*", 30 augustus 2018, p. 46-47. Verzoeker wijst vervolgens op de meest recente EUAA "*Guidance Note*" volgens dewelke de daden waaraan verwesterde personen blootgesteld worden, neerkomen op vervolging, bijvoorbeeld als gevolg van geweld door familieleden, de maatschappij en gewapende groepen. Hij citeert uit het OSAR rapport van 26 maart 2021 waaruit volgens verzoeker blijkt dat geweld tegen Afghanen die uit het Westen komen niet alleen frequent maar ook voorzienbaar is en zich bijzonder snel voordoet (OSAR, p. 8-9). Verder worden terugkerende Afghanen ook het doelwit van hun familie en de brede Afgaanse bevolking. Zij kunnen ervan beschuldigd worden dat zij ongelovig zijn, waardoor ze gestigmatiseerd en gediscrimineerd worden en het slachtoffer van soms dodelijk geweld. Verzoeker citeert vervolgens verschillende passages uit hetzelfde rapport waaruit blijkt dat het loutere contact met Europeanen tot geweld kan leiden, ongeacht de frequentie ervan; het geweld tussen gemeenschappen verhoogd omwille van het ontbreken van lokale betrekkingen en de vijandigheid tegenover terugkeerders; de loutere vlucht uit Afghanistan door de Taliban kan gezien worden als verraad, ongeacht de houding die terugkeerders aannemen tegenover hun beleid; dat ze slachtoffer kunnen worden van intra-familiaal geweld en dat terugkerende Afghanen een hoger risico lopen om gerekruteerd te worden door gewapende groeperingen. Verzoeker haalt ook onderzoek aan van Stahlmann van juni 2021 (Friederike Stahlmann, *Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans* (vertaling: Ervaringen en perspectieven van gedeporteerde Afghanen in de context van de huidige politieke en economische ontwikkelingen in Afghanistan), Diakonie Deutschland, juni 2021), waarin ook melding wordt gemaakt van het risico op geweld dat voortvloeit uit de vaak onbetaalde schulden gemaakt om de reis naar Europa te financieren en dat de veronderstelling dat terugkeerders uit Europa vermogend zijn, het risico op criminele aanvallen verhoogt.

Verzoeker meent dat de vervolgingsgronden politieke en religieuze overtuiging en het behoren tot een specifieke sociale groep van toepassing zijn op terugkerende Afghanen die als verwesterd worden gepercipieerd en dat ook in de EUAA "*Guidance Note*" deze drie gronden relevant worden geacht. Hij wijst er op dat het verlaten van Afghanistan omwille van problemen met de Taliban kan gepercipieerd worden als een daad van verzet; dat vele Afghanen in Europa hun geloof aan de kant hebben geschoven of op een laag pitje hebben gezet en dat jonge Afghanen beïnvloed kunnen worden door de Westerse cultuur en dat sommige van deze waarden zodanig fundamenteel zijn geworden voor hun identiteit dat zij moeilijk hun plaats kunnen terugvinden binnen de traditionele Afgaanse samenleving. Tenslotte verwijst verzoeker ook naar de analogie met het arrest "*Sufi and Elmi*" van het EHRM waarin het Hof benadrukte dat het risico nog groter was voor Somaliërs die lang genoeg uit het land zijn geweest om als verwesterd te worden beschouwd.

Vervolgens gaat verzoeker uitvoerig in op de stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting in Afghanistan waarvan terugkeerders het slachtoffer kunnen worden en dat volgens verzoeker tot gevolg kan hebben dat zij in een situatie van extreme materiële deprivatie belanden, die hen niet in staat stelt een menswaardig leven te leiden, waardoor aan de minimumgrens van ernst van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) Vreemdelingenwet (als equivalent van artikel 3 van het EVRM) voldaan is. Verzoeker verwijst opnieuw naar het reeds geciteerde onderzoek van Stahlmann waarin zij stelde dat teruggestuurde Afghanen geen realistische kans hebben om in hun levensonderhoud te voorzien vanwege sociale uitsluiting en dat voor zij die geen sociaal of familiaal netwerk (meer) hebben, dat permanent in staat en bereid is om hen te ondersteunen, noch de kans om met een visum het land opnieuw te verlaten of de middelen om opnieuw te vluchten, de enige overlevingsstrategie er meestal in bestaat om zich bij gewapende groeperingen of criminele bendes aan te sluiten. Uit haar onderzoek blijkt volgens verzoeker ook dat gedeporteerden vaak uitdrukkelijk worden uitgesloten van sociale netwerken omdat ze hun familie met hun verwachtingen teleurstellen, als 'ongelovigen' of 'verwesterden' gestigmatiseerd worden en zelfs een veiligheidsrisico vormen.

Verzoeker zet daarop uiteen dat ook na de machtsovername door de Taliban er ernstige aanwijzingen zijn dat personen die als verwesterd beschouwd worden een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade in de zin van respectievelijk artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet lopen. Hij verwijst daarvoor onder meer naar UK Home Office, "*Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*", april 2022, p. 9-10 en wijst er op dat de EUAA in de "*Country Guidance*" van april 2022 besluit dat ondanks de beperkte informatie, er voldoende aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de

Taliban er een zeer strikte naleving van de sharia op (zullen) nahouden, zoals uit publieke verklaringen van de Taliban blijkt (EUAA *Country Guidance*, p. 81). Hij wijst er verder op dat het beleid van de Taliban er op gericht is economische migratie te tolereren en illegale migratie naar het Westen te bestraffen en dat het nog niet duidelijk is welke straffen de Taliban voorziet voor het overtreden van deze regel, maar dat deze aankondiging verontrustend lijkt voor de terugkeer van personen die het land op illegale wijze verlaten hebben. Verzoeker wijst op drie belangrijke punten in de EUAA "*Country Guidance*", met name dat (1) profielen die eerder het doelwit van de Taliban waren, wellicht een verhoogd risico lopen na de machtsovername, gezien op de toegenomen capaciteiten en territoriale controle door de Taliban; (2) het risico op onderrapportering, zeker in meer afgelegen regio's in Afghanistan en (3) het feit perceptie en behandeling door de Taliban van personen die Afghanistan verlaten hebben, onduidelijk blijft. Hij stelt dat volgens de EUAA "*Guidance*" niet alle personen onder dit profiel een gegronde vrees voor vervolging hebben maar dat moet worden rekening gehouden met omstandigheden die van invloed zijn op het risico, waaronder de regio van herkomst, en de leeftijd maar wijst er op dat deze analyse zich baseert op het Country of Origin Information rapport dat slechts data tot 8 december 2021 bevat, zodat de richtlijnen van EUAA dus met de nodige voorzichtigheid moeten worden toegepast. Hij wijst er op dat hij geen paspoort heeft en bij terugkeer op de luchthaven in de kijker zal lopen omdat men exact zal weten van waar hij terugkeert. Verder zal hij verschillende checkpoints moeten passeren op de luchthaven maar ook nadien terwijl landeninformatie melding maakt van onnodig en buitensporig geweld bij controleposten door de autoriteiten. Bovendien wordt dit risico nog vergroot doordat de Taliban een verregaande controle uitvoert op de smartphones van Afghanen waarbij de aanwezigheid van muziek of video's al kan leiden tot pesterijen. Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij ten allen tijde het spel meespeelt.

Verzoeker citeert vervolgens uit het UNAMA, Human Rights in Afghanistan, 15 augustus 2021-15 juni 2022, juli 2022 om te betogen dat de regelgeving van de Taliban doelbewust vaag en onvoorspelbaar is terwijl de gevolgen van afwijken van de sociale norm zeer ernstig en terroriserend kunnen zijn voor de bevolking.

Hij betoogt dat verder dat het feit dat het Haqqani netwerk bevoegd zowel bevoegd is voor migratie, de grenzen controleert, bevoegd is voor de aflevering van een Taskara aan verzoeker (hetgeen hij nodig heeft om zich te kunnen herintegreren in de Afghaanse maatschappij), de inlichtingendepartementen onder haar controle heeft staan, én de meest machtige groep is binnen de Taliban, bijzonder problematisch is voor verzoeker. Het Haqqani netwerk vormt immers de meest extreme groepering binnen de Taliban. Alle domeinen waarmee verzoeker in contact zal komen bij een terugkeer, zijn in handen van deze extremistische groepering.

Verzoeker bekritiseert vervolgens het gebrekkig onderzoek naar het risico wegens toegeschreven verwestering en terugkeer vanuit het Westen. Hij verwijt verwerende partij een selectieve lezing te maken van de EUAA "*Country Guidance*" van april 2022 en stelt dat men omwille van de onduidelijkheid en het risico van onder-rapportering onmogelijk uit het ontbreken van informatie over terugkeerders kan besluiten dat er geen problemen zijn. Ten tweede meent verzoeker dat het risico zich niet beperkt tot Afghaanse elites die bij een terugkeer te maken krijgen met een negatieve perceptie, nu bepaalde bronnen het als een ruimer probleem beschrijven voor Afghanen die hun land hebben verlaten.

Ten derde zijn er volgens verzoeker een aantal elementen die maken dat verzoeker een verhoogd risico loopt bij een terugkeer, indien gekeken wordt naar de parameters van EUAA en betoogt hierover als volgt: *"het gebied van herkomst, waarbij er een groter risico is in plattelandsgebieden waar Pashtunen wonen: verzoeker is afkomstig uit het dorp Salati, gelegen in het district Mirzaka (Paktia provincie). In dit district wonen voornamelijk Pashtunen. Verzoeker en zijn gezin zijn afkomstig uit een rurale regio; - de leeftijd: verzoeker verliet Afghanistan toen hij slechts 13 jaar oud was. Sinds zijn 13 verblijft hij onafgebroken in het Westen. Als minderjarige is het risico groter dat hij zich bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht gaan brengen in het traditionele Afghanistan; - de duur van het verblijf in een westers land: doordat verzoeker in februari 2020 in België aankwam, verblijft hij ondertussen een ruime 3 jaar in het Westen. Doordat het ging om vormende jaren, aangezien verzoeker als minderjarige in België aankwam, is de impact van dit verblijf groter dan bij een volwassene wiens persoonlijkheid al volledig gevormd is; - de mate waarin men uit een conservatieve omgeving komt: verzoekersprovincie Paktia is van oudsher zeer conservatief met 95% rurale Pashtunen: "The rural population accounts for more than 95 % of the total (EUAA – European Union Agency for Asylum (formerly: European Asylum Support Office, EASO): Afghanistan – Security situation, June 2021 https://www.ecoi.net/en/file/local/2054554/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf)".* Ten vierde presenteert verwerende partij de paramaters die die door EUAA worden opgelijst als exhaustief, terwijl die niet het geval is. Verwerende partij had dus moeten nagaan of er andere risicobepalende elementen zijn voor verzoeker. Ten vijfde hield verwerende partij geen rekening met de verscherpte grenscontroles die de taliban invoerde na de machtsovername en waardoor bij binnenkomst zal duidelijk worden dat hij uit het Westen terugkeert.

Tot slot betoogt verzoeker dat verwerende partij er zich te gemakkelijk vanaf maakt door te stellen dat het aan verzoeker is om concreet aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa bescherming nodig heeft. Hij betoogt dat de beoordeling van het risico toekomstgericht moet gebeuren en herinnert er aan dat rekening houden met de individuele omstandigheden van een verzoeker niet betekent dat deze persoon aan de hand van eigen ervaringen dient aan te tonen dat hij individueel geïsoleerd werd. De asielinstanties moeten rekening houden met alle relevante feiten uit het land van herkomst en actuele COI. Verzoeker meent dat vanuit het oogpunt van COI een geïndividualiseerde beoordeling betekent dat de informatie die gebruikt wordt en waarnaar verwezen wordt bij de besluitvorming niet te algemeen mag zijn en altijd de individuele omstandigheden van elke asielzoeker moet weerspiegelen. Daarom verwijst het criterium individualisering in deze context niet naar de persoonlijke of algemene aard van de vrees van een asielzoeker, maar dwingt het de autoriteiten veeleer om rekening te houden met het bewijsmateriaal dat de individuele situatie waarnaar de asielzoeker verwijst, weerspiegelt. Onder verwijzing naar UNHCR en rechtsleer stelt verzoeker dat het eigen is aan vluchtelingenrecht dat nooit met zekerheid kan voorspeld worden dat een persoon effectief zal vervolgd worden in de toekomst en de bewijsstandaard is daarom deze van de redelijke waarschijnlijkheid. Verzoeker verwijst naar zijn voorgaande uiteenzetting en stelt dat het risico op gepercipieerde verwestering in elk geval geen blote bewering is. Hij is niet in staat om zich aan te passen aan de spelregels van de taliban, hij is niet in staat om te beseffen hoe hij zelf 'anders' is dan vroeger, en hij is zeker niet in staat om te beseffen dat hij moet opletten hoe hij zich gedraagt in Afghanistan, ook in de allerkleinste details.

Verzoeker benadrukt tot slot nogmaals dat ook UNHCR van mening is dat het omwille van het gebrek aan betrouwbare objectieve landeninformatie momenteel niet mogelijk is om met zekerheid vast te stellen dat Afghaanse asielzoekers geen nood hebben aan internationale bescherming, terwijl het daarentegen wel mogelijk is om wel een nood aan internationale bescherming vast te stellen op basis van het profiel van de verzoeker en de voorlopig beschikbare landeninformatie. Verzoeker stelt dat ook EUAA minstens met betrekking tot terugkeerders dezelfde mening is toegedaan.

In een derde middelonderdeel gaat verzoeker in op het leven onder talibanbewind. Hij stelt dat ook moet worden nagegaan of dit een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt. Verzoeker verwijst naar het arrest Sufi and Elmi van het ERHM en stelt dat het arrest naar analogie kan worden toegepast op Afghanistan.

Volgens verzoeker moet de vraag gesteld worden wat het concreet betekent om te moeten leven onder het huidige bewind van de taliban nu ze het volledige grondgebied in Afghanistan in handen hebben gekregen en schetsen de beschikbare bronnen geen optimistische beeld. Met betrekking tot de onrustwekkende huidige situatie wijst verzoeker op het feit dat de taliban wel al aankondigde dat zij hun interpretatie van de Sharia als uitgangspunt nemen en wijst op het onrustwekkende feit dat zij de religieuze politie, verantwoordelijk onder hun vorige schrikbewind voor talloze mensenrechtenschendingen, opnieuw hebben ingevoerd. Verzoeker citeert vervolgens uit het rapport Human Rights Watch, *"Afghanistan: Taliban 'Vice' Handbook Abusive"*, 29 oktober 2021 inzake het *"Vice Handbook"* van de taliban, waarin wordt uiteengezet hoe de sharia-wetgeving moet toegepast worden en "zonden" beteugeld en waaruit blijkt dat dit handboek tal van regels bevat die misbruik uitmaken en een grove onderdrukking van de autonomie van de bevolking. Het toont volgens Human Rights Watch aan dat de visie van de taliban doorheen de jaren niet fundamenteel gewijzigd is en hun misbruikpraktijken relatief consistent. Hij wijst er verder op dat uit het EUAA rapport van 2022 blijkt dat de taliban in belangrijke mate gedecentraliseerd zijn en dat lokale talibanleden het heft in eigen handen blijken te nemen zodat "garanties" van de centrale leiding in Kaboel voor verzoeker in de provincie Kunar niets waard zijn. Hij citeert vervolgens voorbeelden waaruit blijkt dat straffen voor het overtreden van de normen van de taliban draconisch kunnen zijn waarbij het mogelijk is dat de taliban het uitvoeren van lijfstraffen bewust onder de radar probeert te houden. Verzoeker citeert vervolgens uitvoerig uit onderzoeksrapporten over de praktijken en het beleid van de taliban in het verleden waaruit blijkt dat de dagelijkse controle over mensen hun leven repressief en dwingend was, en de rechtsstaat en menselijke waardigheid ondermijnende. Hij meent dat het rapport van UNAMA van 2022 aantoont deviatie van de door de taliban gehanteerde sociale codes resulteert in onmenselijke en vernederende bestraffing en herhaalt dat de regelgeving die de taliban daartoe hanteert, bijzonder vaag en onvoorspelbaar is (UNAMA, p. 17). Verder wijst verzoeker er op dat hij als man er zal moeten op toezien dat vrouwelijke familieleden (zijn moeder en zus) en een eventuele toekomstige echtgenote het huis niet zonder begeleider verlaten en correct bedekt zijn. Verzoeker zal dus enerzijds zelf het risico lopen om sancties te ondergaan indien zijn vrouwelijke familieleden zich niet gedragen volgens de regels van de taliban en anderzijds heeft verzoeker dit risico op mensonterende behandeling niet in de hand, tenzij hij zelf daden van vervolging zou plegen ten aanzien van zijn vrouwelijke familieleden, wat een bijzonder ernstige inbreuk vormt op zijn integriteit. Verzoeker wijst er verder op dat volgens het EUAA rapport van augustus 2022 in het algemeen sprake is van een toename van het aantal voorschriften rond de scheiding der seksen en dat er grote regionale verschillen bestaan, zodat ook moet gekeken worden naar de lokale toepassing van de voorschriften in verzoeker regio. Hij verwijst tot slot

opnieuw naar het rapport van Amnesty International van augustus 2022 waaruit blijkt dat de vele restricties aan het openbare en privé-leven van Afghanen gradueel verscherpt worden en verwijst ook nog naar het arrest Bouyid tegen België van het EHRM. Verzoeker gaat vervolgens uitvoerig in op de lessen uit het verleden en belicht hierbij, onder verwijzing naar onder meer een rapport van Human Rights Watch, *"You have no right to complain: education, social restrictions, and Justice in Taliban-held Afghanistan"* het tijds kader waarin de taliban slechts bepaalde gebieden onder hun controle hadden (2001-2021) en -- onder verwijzing naar onder meer US Department of State, 1999 *"Country Reports on Human Rights Practices"*, 25 februari 2000; AHMED RASHID, Taliban, I.B. Taurus, 2000, p. 73-74; Human Rights Watch, *"The massacre in Mazar-i-Sharif"*, November 1998; Human Rights Watch, *"For Afghan Women, the Frightening Return of 'Vice and Virtue' - Situation Worsening Every Day"*, 29 september 2021 - het vorige Islamitisch emiraat (1996 – 2001). Verzoeker meent dat hoewel de geschiedenis zich niet noodzakelijk zal herhalen, deze context wel belangrijk voor een inschatting van de huidige situatie onder het bewind van de taliban. Verzoeker betoogt dat de eerste indicaties dat de situatie dezelfde richting uitgaat, nu reeds te vinden zijn in objectieve bronnen, dat het duidelijk is waartoe de taliban in staat is eens ze de macht heeft veroverd in het land en dat dit des te meer geldt nu blijkt dat diegenen die in de jaren 1990 het beleid bepaalden van de taliban, ook vandaag de dag de machthebbers vormen. Verzoeker gaat tot slot ook in op de huidige talibanleiding en besluit dat hoewel er een zekere mate van onduidelijkheid blijft, er genoeg elementen voorhanden zijn om te concluderen dat leven onder het talibanbewind een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt naar analogie met het arrest Sufi en Elmi van het EHRM, gezien de radicale shariaregelgeving, de totale controle over het dagelijks leven van burgers, en het risico op draconische bestraffing voor de minste overtreding van deze opgelegde regels.

In een vierde middelonderdeel wijst verzoeker op de reisrestricties en meent het dat het niet duidelijk is welke straffen de taliban voorzien voor het overtreden van het verbod om het land te verlaten voor Afghanen, tenzij hun bestemming bekend is bij de taliban en herhaalt dat de taliban met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid op de hoogte zijn van verzoekers verblijf in Europa.

In een vijfde middelonderdeel betoogt verzoeker dat er zich twee parallelle niet-internationaal gewapende conflicten afspelen op het Afghaanse territorium, met name één tussen de Taliban en het National Resistance Front (NRF) (trouw aan de voormalige regering) en één tussen ISKP en de Taliban. Verzoeker meent dat er wel degelijk indicaties te vinden zijn van geweld in Afghanistan en wijst er op dat ACLED gewelddadige incidenten meldde in Baghlan, Kapisa, Parwan, Laghman (de provincie van verzoeker) en Badghis tussen 11 december 2021 en 7 januari 2022. Hij wijst op de heropleving van ISKP na de terugtrekking van de buitenlandse troepen en stelt dat ook drieging uitgaat van de vergeldingsacties van de Taliban tegen leden personen die verdacht worden van banden met deze organisatie. Verzoeker wijst ook hier op de mogelijke onder-rapportering maar meent dat, ondanks het gebrek aan informatie, wel duidelijk is dat de situatie in Afghanistan en verzoekers regio van herkomst volatiel is en dat omwille van dit serieuze risico op onder rapportering van de geweldsincidenten veroorzaakt door de strijd tussen ISKP en de Taliban, en de opkomst van IS en Al-Qaeda, verder onderzoek ook op dit vlak aangewezen is.

In een zesde en laatste middelonderdeel gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Na een bespreking van de relevante passages in het Sufi and Elmi arrest van het EHRM, wijst verzoeker er op dat uit diverse bronnen blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan momenteel zeer precair is en dat dit niet betwist wordt door verwerende partij.

Hij wijst er op dat meer dan de helft van de Afghaanse bevolking als gevolg van de huidige situatie en de neerwaartse economische spiraal dringend humanitaire hulp nodig heeft en dat eind 2021 het International Rescue Committee nog waarschuwde dat er in 2022 een bijna universele armoede zou kunnen heersen, waarbij 97% van de Afghanen het gevaar loopt onder de armoedegrens te moeten leven.

Hij wijst er op dat meer en meer Afghanen zich gedwongen zien tot onvoorstelbare overlevingsstrategieën als het uithuwelijken van erg jonge dochters en het verkopen van organen en dat sinds januari 2022 meer dan 13.000 baby's zijn gestorven. Verzoeker meent dat deze dramatische verslechtering in de humanitaire situatie van de Afghaanse bevolking onlosmakelijk is verbonden met de machtsovername door de Taliban. Hij stelt dat de huidige feitelijke regering door geen enkel land ter wereld officieel wordt erkend en dat na de machtsovername wereldwijd economische sancties werden uitgevaardigd. De internationale financiering van Afghanistan werd opgeschort en in uitvoering van een door de VN-Veiligheidsraad aangenomen sanctieregime, werden miljarden dollars aan Afghaanse tegoeden in het buitenland, vooral in de Verenigde Staten, bevroren nadat de Taliban het land op niet-democratische en illegitieme wijze hadden overgenomen. Verzoeker meent dat de aangehaalde bronnen duidelijk spreken over een ongeziene crisis, die niet louter het gevolg is van de reeds bestaande precaire humanitaire situatie voor de machtsovername door de Taliban, maar die volledig ontspoord is na de machtsovername. Hij voert aan dat pas nadien de economie van het land in een dergelijk neerwaartse spiraal is terechtgekomen, doordat als gevolg hiervan miljarden aan tegoeden werden bevroren en humanitaire hulp grotendeels

werd stopgezet en dat de parallel met *Sufi en Elmi* duidelijk is. Bijna 80% van de begroting van de vorige Afghaanse regering was afkomstig van de internationale gemeenschap. Met dat geld werden voor de val van de regering ziekenhuizen, scholen, fabrieken en ministeries gefinancierd.

Hij meent dat zolang de Afghaanse regering niet erkend wordt en betere samenwerking niet mogelijk gemaakt wordt, het acuut tekort aan humanitaire hulp zich in de toekomst dreigt verder te zetten. Het verlenen van humanitaire en financiële hulp wordt ook gekoppeld aan het gebrek aan transparantie met betrekking tot de bestemming van deze middelen en de vrees dat deze louter zullen dienen ter ondersteuning van de niet-legitieme Taliban-regering. Daarbij is het volgens verzoeker niet uitgesloten dat deze middelen louter aangewend zullen worden om staatsapparaat mee te bedienen of dat zij zelfs in de zakken van regeringsfunctionarissen van de Taliban zullen belanden. Er heerst dus een groot wantrouwen ten opzichte van het toekennen van deze middelen zolang er niet meer transparantie is of zolang er geen waarborgen bestaan dat zij louter in het voordeel van de Afghaanse bevolking zullen gebruikt worden. Hij meent dat kan worden aangenomen, niettegenstaande de vele inspanningen die de internationale gemeenschap levert om alsnog (beperkte) humanitaire hulp te voorzien dat de huidige de facto Taliban regering door haar machtsvername en gedragingen rechtstreeks aan de basis ligt van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie. De Talibanleiding maakt volgens verzoeker nog steeds een bewuste, intentionele keuze om hun restrictief beleid te blijven verderzetten, goed wetende dat de Afghaanse bevolking hierdoor afziet en in een situatie van extreme armoede terechtkomt. Hij wijst er nog op dat door verwerende partij in de bestreden beslissing opgegeven redenen waarom Afghanistan in deze crisis zit wel degelijk verwijzen naar factoren die veroorzaakt werden door handelingen van de Taliban. Verzoeker betoogt dat verwerende partij zich te makkelijk van het argument bedient dat de Taliban de humanitaire hulp niet blokkeert om te stellen dat zij geen aandeel heeft in de crisis en wijst er op dat het niet-actief blokkeren niet betekent dat zij haar onderdanen ook daadwerkelijk toegang geeft tot deze hulp. Verzoeker besluit dat de acties of gedragingen van de Taliban, waaronder diens fundamenteel gebrek aan respect voor mensenrechten, de verslechtering van de reeds precare situatie van de Afghaanse burgers tot rechtstreeks gevolg hebben, via de financiële en economische gevolgen op internationaal niveau en dat op die manier de gedragingen van de Taliban indirect een enorme impact hebben op de huidige precare socio-economische en humanitaire omstandigheden. Verzoeker vraagt in hooforde hem te erkennen als vluchteling, of mocht de Raad van oordeel zijn dat hij niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling, hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen mocht de Raad oordelen dat bijkomend onderzoek noodzakelijk is.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing, het attest aanstelling BJB en twee bijkomende appreciatiebrieven van het werk van verzoekers vader toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 18 november 2022 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 (papier versie in bijlage); (3) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf; (7) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

3.2. Verzoeker legt een eerste aanvullende nota dd. 7 december 2022 neer waarbij volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht en toegelicht:

1. Cijfers EUROSTAT (4e kwartaal 2021 tot en met 3e kwartaal 2022 – beslissingen voor Afghaanse verzoekers in de EU), zie https://appsso.eurostat.ec.europa.eu/nui/show.do?dataset=migr_asydcfstq&lang=en;
2. Excel met berekening weigeringspercentages binnen de EU;
3. UNHCR, “*International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” November 2022, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint;
4. Screenshots van verzoekers sociale media;
5. Medisch attest Dr. W GALLE – oktober 2022;
6. Attest SOLENTA.

In deze aanvullende nota wordt eveneens een internetlink bijgebracht naar het rapport NANSEN, Nansen Note 3-22: Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer, oktober 2022 en wordt de relevantie van dit rapport besproken.

Verzoeker legt een tweede aanvullende nota dd. 7 december 2022 neer waarbij volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

1. Verklaring oom aan dorpsouderen + bevestiging dorpsouderen + beëdigde vertaling;
2. Verklaring van verzoekers grootmoeder aan dorpsouderen + beëdigde vertaling.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “*Kwalificatierichtlijn*”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de *Kwalificatierichtlijn* voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, “*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*” (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn* heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale

bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Salati, in het Mirzaka district van de provincie Paktia. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming zijn originele taskara en de originele taskara's van zijn vader en moeder neer (AD, documenten neergelegd door de verzoeker, stukken 1, 2 en 3). Uit de bestreden beslissing kan niet blijken dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker of zijn afkomst uit de provincie Paktia als dusdanig ter discussie staat.

Verder blijkt uit de beslissing van de dienst Voogdij van 10 augustus 2021 dat verzoeker, bijgestaan door zijn voogd op 3 november 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord en dat de initieel op 25 februari 2020 genoteerde geboortedatum 31 augustus 2003 werd gewijzigd naar 31 augustus 2004. Uit de lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds gehouden op 14 juni 2021 en 31 augustus 2021, hetzij vlak voor en vlak na de machtsovername door de taliban in Afghanistan op 15 augustus 2021, blijkt dat verzoeker telkens werd vergezeld van zijn voogd en advocaat. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat in hoofde van verzoeker bijzondere procedurele noden werden vastgesteld omwille van zijn hoedanigheid als niet begeleide minderjarige en dat de door verzoeker opgegeven leeftijd niet werd betwist. Verder stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing door verwerende partij werd genomen een jaar na het laatste persoonlijk onderhoud bij het CGVS en dat hierin wordt vastgesteld dat verzoeker

tijdens de procedure in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming meerderjarig is geworden. Hieruit volgt dat heden verzoeker pas meerderjarig is geworden, dat de voogdij werd beëindigd op 31 augustus 2022 en dat verzoeker enkele dagen voor de datum van de bestreden beslissing meerderjarig is geworden. Verder heeft verzoeker volgens zijn verklaringen Afghanistan verlaten ongeveer in maart-april 2018 en blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in België als niet begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming indiende op 25 februari 2020, en op dat ogenblik 15, 5 jaar oud was. Zo uit dit alles blijkt dat verzoeker heden meerderjarig is geworden en het Internationaal Kinderrechtenverdrag op hem niet meer van toepassing is, moet bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming rekening gehouden worden met verzoekers individuele omstandigheden, met inbegrip van zijn zeer jeugdige leeftijd en met het gegeven dat hij op het ogenblik van beide persoonlijke onderhouden nog minderjarig was.

Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees voor een commandant van de taliban, S. waarmee, volgens zijn verklaringen, verzoekers familie in een grondconflict verwickeld is. Deze commandant zou enerzijds verzoeker vijf maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan geslagen hebben met stokken nabij de velden van zijn familie waar hij gezegd zou hebben dat hij niet meer bij deze velden mocht komen omdat deze velden aan de familie van het talibanlid toebehoorden. Vier maanden voor zijn vertrek werd hij opnieuw om deze reden geslagen. Anderzijds heeft deze commandant aan verzoeker gevraagd om met hem mee te komen zodat hij verzoeker kon laten toetreden tot de taliban. Ingaand tegen diens instructies, vertelde hij dit aan zijn moeder die hem zei dat hij het huis niet meer mocht verlaten. Later kwam deze commandant naar hun huis en wandelde met verzoekers vader weg maar keerde zijn vader niet terug. Later zei de commandant S. aan verzoeker en zijn moeder dat verzoekers vader was meegenomen door de taliban omdat hij voor de Amerikanen en dus ongelovigen werkte.

In de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoekers verklaringen dat zijn familie al lange tijd verwickeld is in een grondconflict, noch aan de concrete gevolgen ervan voor hem en zijn familie. Hiertoe wordt besloten op basis van de vaststelling dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt van hun eigendom, dat zijn verklaringen hierover bijzonder vaag en onwaarschijnlijk zijn en zijn verklaringen over de plotse heropflakking van het grond conflict voor zijn vertrek weinig coherent zijn en niet geloofwaardig.

Met betrekking tot het gebrek aan enig begin van bewijs van de eigendom van de familie waarover een grondconflict zou bestaan, verklaarde verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat er in Afghanistan geen dergelijke documenten zijn *“want het land is zo gegeven van onze grootvaders lang geleden. Daar geven ze niet veel waarde aan papieren”* (notities PO II, p. 10). In de bestreden beslissing wordt dit niet als een afdoende verklaring beschouwd voor het feit dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kan voorleggen en wordt verwezen naar landeninformatie waaruit blijkt dat er wel *“degelijk eigendomsakten en afgeleiden bestaan in Afghanistan”*. Aan het administratief dossier werd een rapport toegevoegd door verwerende partij getiteld *“A Brief Guide to ownership documents in Afghanistan”*, gepubliceerd door UNHABITAT, NRC en UNHCR in juli 2020.

In dit document worden drie types documenten toegelicht, met name *“ownership documents, Lease/rental documents en Occupancy documents”* en wordt uiteengezet dat in Afghanistan formele landeigendom meestal wordt aangetoond door middel van een titel uitgereikt door een rechtbank, maar dat ook gewoonterechtelijke documenten eigendom kunnen aantonen onder bepaalde voorwaarden. Verzoeker betwist niet dat er in Afghanistan eigendomsakten en afgeleiden bestaan, maar stelt dat dit de bittere uitzondering is en verwijst daarvoor naar het rapport van de Special Inspector General for Afghanistan, *“Reconstruction: Police in Conflict: Lessons from the US Experience in Afghanistan”* van juni 2022. In de door de verzoeker geciteerde passage van dit rapport wordt onder meer gesteld *“This is difficult to prove since land deeds have always been scarce in Afghanistan; where formal records once existed, most have been lost, destroyed, or manipulated to enable illicit land grabs. Only about 20 percent of land is accurately titled today”* (SIGAR, p. 147). Volgens dit rapport zijn landakten dus altijd zeldzaam zijn geweest in Afghanistan, en wordt gesteld dat enkel 20% van het land vandaag op accurate wijze is geregistreerd, terwijl in het rapport ook wordt gesteld dat Afghaanse landregulering de meeste gewoonterechtelijke landrechten niet erkent. De Raad stelt vast dat waar de door verwerende partij geciteerde bron zich beperkt tot een theoretische beschrijving van het juridische kader en de documenten die landeigendom kunnen aantonen, deze korte briefing verder geen informatie bevat over de mate waarin in de praktijk dergelijke documenten al dan niet veelvuldig werden of worden gebruikt. Het door verzoeker geciteerde document geeft, hoewel niet exhaustief, wel een indicatie van de praktijk in Afghanistan voor de machtsovername. Zo hieruit blijkt dat er inderdaad een systeem van eigendomsakten bestond (en nog bestaat), kan hieruit evenwel niet uit worden afgeleid dat de meeste landeigenaars hiervan documenten zouden hebben. Dat verzoeker verklaarde dat er in Afghanistan *“zo geen documenten bestaan”*, en geen

documenten voorlegt met betrekking tot de eigendom van de familie kan, rekening houdende met zijn leeftijd op het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan en op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud en met de hierboven aangehaalde landeninformatie, als dusdanig niet als een indicatie van ongeloofwaardigheid worden beschouwd. Zijn verklaringen lijken in tegendeel overeen te stemmen met de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat eigendomstitels in Afghanistan schaars zijn. Bovendien blijkt uit de EUAA *“Country Guidance Note”*, zoals terecht opgemerkt door verzoeker, dat bij de opmaak en uitgifte van documenten met betrekking tot landeigendom, vaak corruptie gemoeid is. In dit document staat immers te lezen: *“A weak rule of law leads to a possibility for powerful individuals to influence the administration in order to produce forged documents, and the judiciary to allow them to operate with impunity. In dispute resolution, both formal and informal mechanisms display a bias towards the powerful, wealthy, men, elites and dominant ethnicities”* (EUAA *Country Guidance*, april 2022, p. 108). De Raad besluit uit het voorgaande dat uit de afwezigheid van enig begin van bewijs met betrekking tot de eigendom van de familie en de vaststelling dat verzoeker verklaarde dat het niet mogelijk is om hun grond te laten registreren, niet kan besloten worden dat de geloofwaardigheid van het grondconflict op losse schroeven komt te staan. Gelet op de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie lijkt het niet onaannemelijk dat verzoeker hiervan geen begin van bewijs kan voorleggen. In elk geval kan aan de afwezigheid van een dergelijk begin van bewijs, gelet op de Afghaanse context, geen doorslaggevend gewicht worden gegeven wat betreft de geloofwaardigheid van de het door verzoeker voorgehouden grondconflict en de problemen die daaruit voortvloeiden volgens verzoeker.

In de bestreden beslissing worden verder de verklaringen van verzoeker over het grondconflict ongeloofwaardig geacht omdat zijn verklaringen hierover bijzonder vaag en onwaarschijnlijk zijn volgens verwerende partij. Er wordt gewezen op het gegeven dat hij er niet in slaagde om de oorzaak van het grondconflict tussen zijn familie en de familie van S. toe te lichten en dat zijn jeugdige leeftijd geen verschoning kan bieden hiervoor omdat hij nog in contact stond met zijn oom G.. Verder wordt het niet plausibel geacht dat de taliban de moord op een rivaal zouden ontkennen maar kan eerder verwacht worden dat zij hiermee zouden uitpakken om als voorbeeld te dienen voor andere rivalen waarmee zij eventueel een grondconflict zouden hebben en dat de tegenpartij in het conflict zijn grootmoeder liet doorgaan met het bewerken van de gecontesteerde gronden en tientallen jaren niets ondernam om zich de gronden daadwerkelijk toe te eigenen. Verzoeker betwist de analyse van verwerende partij, stelt dat rekening moet worden gehouden met de zeer jonge leeftijd van verzoeker op het ogenblik van zijn vertrek en welke informatie er op die leeftijd al dan niet wordt meegedeeld door zijn familie en wijst er op dat verzoeker wel concrete en duidelijke verklaringen heeft afgelegd over dit conflict en dat verwerende partij speculeert waar zij stelt dat de tegenpartij van het grondconflict de moord op verzoekers grootvader zou aangrijpen om als voorbeeld te dienen voor andere rivalen.

Rekening houdend met verzoekers jonge leeftijd op het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan en indien het inderdaad om een zeer lang aanslepend grondconflict zou gaan waarbij zijn grootvader lang geleden het leven zou hebben gelaten, kan de Raad aannemen dat verzoeker niet van alle details van het grondconflict op de hoogte was en daardoor de eigenlijke oorzaak van het conflict niet in detail kon uitleggen.

Er moet immers rekening worden gehouden met het gegeven dat dergelijke grondconflicten vaak een lange voorgeschiedenis hebben en dat de informatie hierover die kinderen op die leeftijd bereikt via familieleden niet noodzakelijk altijd helder is voor hen.

Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing verklaarde verzoeker dat zijn grootmoeder vermoedde dat de dood van zijn grootvader werd veroorzaakt door twee talibancommandanten die veel macht hadden en banden hadden met de dorpsouderen, maar dat deze commandanten zelf stelden dat hij omkwam door een val. Hieruit kan evenwel bezwaarlijk worden afgeleid dat het weinig plausibel is dat deze talibancommandanten dit niet zouden aangrijpen als voorbeeld voor andere rivalen in een grondconflict. De kritiek van verzoeker dat verwerende partij op dit punt speculeert is niet zonder grond, aangezien nergens uit kan blijken dat de talibancommandanten in de regio van verzoeker op dat ogenblik zouden verwikkeld zijn in andere grondconflicten. Wel is het, naar het oordeel van de Raad, weinig aannemelijk dat verzoekers grootmoeder gedurende jaren het betwiste stuk grond kon bewerken en dat tientallen jaren de taliban niets ondernamen om zich de grond, die zij als de hunne beschouwden, toe te eigenen, gelet op de macht waarover zij volgens verzoeker beschikten in de regio. In elk geval kan hieruit niet blijken dat het grondconflict voor de twee talibancommandanten zeer belangrijk was. Indien dit wel het geval zou geweest zijn, valt dit immers moeilijk te rijmen met het feit dat verzoekers grootmoeder wel nog jarenlang over het stuk grond kon beschikken.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over de escalatie van het grondconflict weinig coherent zijn nu verzoeker enerzijds dit verbindt aan de dood van M. en anderzijds aan het feit dat zijn vader onmaskerd zou zijn als iemand die met de Amerikanen samenwerkte. In de bestreden beslissing

wordt in dit verband gewezen op het feit dat hij in het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij toen hij volwassen werd aan de tegenpartij zei dat de gronden aan de familie van verzoeker toebehoorden en er enkele gevechten waren vooraleer zijn vader verdween en dat hij toen verklaarde dat de problemen inzake de grond escaleerden toen M., die hem Pashtou leerde en de zoon is van S., overleed, en in het tweede persoonlijk onderhoud dit niet meer vermeldde als reden van escalatie maar stelde dat de tegenpartij de afwezigheid van zijn vader aangreep om opnieuw in actie te schieten. Waar verzoeker, met betrekking tot de motieven in de bestreden beslissing stelt dat de plausibiliteitsbeoordeling die verwerende partij maakt niet voldoende en geen enkele tegenstrijdigheid van verzoeker aanhaalde, kan hij niet worden bijgetreden. Uit de lezing van de bestreden beslissing op dit punt blijkt immers dat verwerende partij geen plausibiliteitsbeoordeling maakt maar integendeel wijst op de hoger uiteengezette incoherentie in zijn verklaringen met betrekking tot de reden waarom de tegenpartij in het grondconflict plots weer actief en zelfs gewelddadig zou worden.

Verzoeker brengt in zijn tweede aanvullende nota twee documenten bij vergezeld van een beëdigde vertaling die betrekking hebben op het grondconflict. In de aanvullende nota wordt toegelicht dat stuk 1 een verklaring van verzoekers oom betreft ten aanzien van de dorpsouderen. Daarin verklaart deze persoon dat hij een inwoner is van het dorp S. en dat verzoeker de zoon is van R.M. en zijn neef. Verder wordt in het document gesteld dat de vader van verzoeker als bewaker werkte voor de Amerikanen op de militaire basis in Turkham en dat de vader van verzoeker maandenlang niet naar huis kon komen aangezien de taliban in hun dorp aanwezig was en dat zijn vader, toen hij wel naar huis kwam door de taliban werd opgepakt en meegenomen en vervolgens de dorpingen van de gelegenheid gebruik maakten om ruzie over de grond te maken en verzoeker bijna dood te slaan. Verder wordt in het document gesteld dat verzoeker daarna naar het huis van zijn oom in het dorp S.K. is gekomen en omdat hij ook daar met de dood werd bedreigd door de dorpingen na een maand naar Europa is gestuurd met de toestemming van zijn moeder. In de verklaring wordt ook gesteld dat *“dus hopen wij dat het kantoor van IOM volgens het reglement de verdwijning van de vader van N. door de taliban en de kwestie van de ruzie bevestigt”*. In het document wordt de ontvoering van de vader van verzoeker, de ruzie over de grond en het feit dat hij geslagen is geweest, bevestigd. Het tweede stuk is een document dat nagenoeg dezelfde inhoud heeft en volgens de toelichting in de aanvullende nota in feite door de grootmoeder van verzoeker is opgemaakt maar in naam van de verzoeker is opgesteld omdat het ongepast is dat een alleenstaande vrouw dergelijke verklaring in eigen naam zou afleggen. De Raad kan slechts vaststellen dat de neergelegde stukken kopieën zijn en dat uit de beëdigde vertaling geen datum kan blijken waarop deze zijn opgesteld. Bovendien is het onduidelijk waarom in beide brieven, gericht aan het bestuur van het district Mirzaki, IOM wordt verzocht om de verdwijning van de vader van verzoeker door de taliban en ruzie over de grond te bevestigen. In elk geval worden geen stukken neergelegd waaruit kan blijken dat deze vraag aan IOM werd voorgelegd of dat IOM zich hierover zou hebben uitgesproken. Verder zijn de documenten opgesteld door naaste verwanten van verzoeker, met name zijn oom en grootmoeder, die *in casu* bezwaarlijk als objectieve bronnen kunnen worden beschouwd. Deze documenten kunnen bijgevolg geen ander licht werpen op de bovenstaande analyse met betrekking tot verzoekers verklaringen inzake het grondconflict.

In elk geval volstaan deze documenten heden niet om aan te tonen dat verzoeker ernstige problemen kende voor zijn vertrek omwille van het grondconflict waarin zijn familie volgens zijn verklaringen verwickeld zou zijn.

In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader voor de Amerikaanse overheid werkte. Verwerende partij komt tot dit besluit op grond van het feit dat verzoeker een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen werden gesteld en hij hier niet kon op antwoorden en hij verder ook niet op doorleefde wijze een aantal gegevens kon toelichten. De Raad merkt op dat een aantal van de in de bestreden beslissing geciteerde elementen, zoals de concrete inhoud van zijn vaders werk, de collega's of bazen die hij had, waar hij zijn training kreeg en wat zijn rang was, bezwaarlijk als eenvoudige kennisvragen kunnen worden beschouwd voor verzoeker die Afghanistan vermoedelijk verliet toen hij tussen 13 en 14 jaar oud was. In dit verband moet ook rekening worden gehouden met het feit dat, indien verzoekers vader daadwerkelijk voor de Amerikanen werkte in die periode, gelet op het risico dat hieraan verbonden was, redelijkerwijze kan aangenomen worden dat hij de informatie die hij hierover wou delen met zijn familieleden, en per definitie met zijn kinderen, tot een minimum zou beperken. In dit verband merkt de Raad ook op dat verzoeker meermaals refereerde aan het feit dat hij voor meerdere maanden weg van huis was voor zijn werk (notities PO I, p. 9, notities PO II, p. 5), dat hij verklaarde dat hij zich niet bewust was van het feit dat zijn vader voor de Amerikanen werkte en dat zijn moeder niet met hen praatte over zijn werk omdat *“vele mensen in ons dorp werken met de taliban”* (notities PO I, p. 9). Wel is het weinig aannemelijk dat verzoeker ook na zijn vertrek uit Afghanistan niets te weten zou gekomen zijn over het werk van zijn vader, nu hij verklaarde na het eerste persoonlijk onderhoud nog

contact te hebben gehad met zijn oom G. in Afghanistan en redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij, nadat hem hierover vragen waren gesteld tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, hierover verder zou geïnformeerd worden. Verder stelt de Raad ook vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat verzoeker evenmin op de hoogte was van de inhoud van het document dat verzoeker neerlegde met betrekking tot het werk van zijn vader en evenmin de inhoud ervan kon toelichten tijdens het tweede persoonlijk onderhoud. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot zijn vaders activiteiten.

De Raad stelt verder vast dat de door verzoeker neergelegde documenten die betrekking hebben op het werk van verzoekers vader *in casu* weinig opheldering brengen. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek de originele taskara van zijn vader neer alsook een origineel appreciatiecertificaat van verzoekers vader van 19 november 2012. In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld dat ofschoon verzoeker verklaarde dat het een origineel document is, de kwaliteit van dit document ernstig te wensen overlaat, dat uit niets blijkt dat verzoeker een familieband heeft met de persoon van dit document, dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover gedragen door geloofwaardige verklaringen en uit de landeninformatie blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Verzoeker betwist de analyse van verwerende partij, wijst er op dat hij onder meer de taskara van zijn vader en een opleidingscertificaat heeft neergelegd en voegt aan het verzoekschrift nog twee bijkomende appreciatiebrieven bij over het werk van zijn vader die hij heeft kunnen bekomen via zijn familie. Hij stelt dat deze documenten op z'n minst een begin van bewijs zijn en niet zomaar van tafel kunnen worden geveegd door verwerende partij en verwijst daarbij naar het arrest Singh e.a. tegen België en M.A. tegen Zwitserland van het EHRM. Waar verzoeker stelt dat verwerende partij deze documenten niet zonder meer van tafel kan vegen, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat het door verzoeker neergelegde appreciatiecertificaat van 19 november 2012 wel degelijk inhoudelijk werd onderzocht en dat onder meer wordt gesteld dat uit niets blijkt dat verzoeker een familieband heeft met de persoon van dit document. Deze conclusie wordt in het verzoekschrift als dusdanig niet betwist door verzoeker. Waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de algemene landeninformatie waaruit blijkt dat in Afghanistan en daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden, stelt de Raad evenwel vast dat het door verzoeker neergelegde document bij indiening van zijn verzoek evenwel lijkt uit te gaan van het Amerikaanse leger, zodat de landeninformatie waarnaar verwezen worden *in casu* niet relevant lijkt. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat uit niets een familieband met de persoon vermeld op het document kan blijken. Ook uit de door verzoeker bij de indiening van zijn verzoek neergelegde appreciatiebrief kan geen familieband blijken. Verder stelt de Raad vast dat hierin vermeld wordt dat de erin vermelde persoon in 2012 in Torkham werkte, en dus vijf jaar voor verzoekers vertrek uit Afghanistan. Voorts stelt de Raad vast dat uit de bij het verzoekschrift neergelegde twee appreciatiebrieven blijkt dat het eerste deel van de naam van de betrokken persoon in beide documenten niet overeenstemt. Verder verklaart verzoeker ter terechtzitting dat de naam van zijn vader vermeld wordt in het document maar ook dat dit niet de echte naam van zijn vader is om te vermijden dat hij hierdoor problemen zou krijgen in het dorp. Nochtans verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud als naam van zijn vader diegene die op de appreciatiebrieven wordt vermeld. Waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar de werkbadge van zijn vader, de bankkaart van zijn vader een oude foto van hemzelf met zijn vader en van zichzelf met zijn zussen en broers en de beoordeling hiervan in de bestreden beslissing bekritiseert, stelt de Raad vast dat verzoeker deze stukken niet heeft neergelegd en verzoekers advocaat ter terechtzitting bevestigt dat het om een materiële vergissing in het verzoekschrift gaat.

Wat er ook van zij, de Raad kan slechts vaststellen dat, zelfs rekening houdend met verzoekers jeugdige leeftijd op het ogenblik van zijn vertrek verzoeker niet in staat is verdere toelichting te verschaffen over de werkzaamheden van zijn vader voor de Amerikanen, dat de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde documenten kopieën zijn, dat deze niet gedateerd zijn en dat er enkel kan uit afgeleid worden dat de erin vermelde persoon op het Khyber Joint Border Coordination Center zou gewerkt hebben van 2012 tot 2013 en dus lang voor verzoekers vertrek uit Afghanistan en dat uit de documenten geen familieband kan blijken tussen deze persoon en verzoeker. De Raad kan op basis van het geheel van bovenstaande elementen heden niet anders dan vaststellen dat verzoeker de werkzaamheden van zijn vader voor Amerikanen ook met deze documenten niet aannemelijk maakt.

Hoewel verzoekers verklaringen over de heropflakking van het grondconflict niet volledig coherent zijn nu verzoeker enerzijds dit verbindt aan de dood van M. en anderzijds aan het feit dat zijn vader ontmaskerd zou zijn als iemand die met de Amerikanen samenwerkte, zijn deze vaststellingen evenwel naar het oordeel van de Raad niet voldoende om geen geloof te hechten aan verzoekers verklaringen dat zijn familie in een grondconflict verwickeld is. Zoals terecht opgemerkt in het verzoekschrift en hierboven

vastgesteld legt verzoeker immers, rekening houdend met zijn zeer jonge leeftijd op het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan grotendeels coherente verklaringen af over de grote lijnen van het conflict, met name dat het begonnen is met zijn grootvader en dat zijn grootmoeder vermoedt dat zijn grootvader door de twee talibancommandanten om het leven werd gebracht. Zo kan worden aangenomen dat verzoekers familie verwikkeld is of was in een grondconflict, kan evenwel uit zijn verklaringen niet kan blijken dat er sprake was van een ernstige escalatie, zoals hierboven uiteengezet. In dit verband stelt de Raad ook vast dat hij verder ook geen gewag maakt van specifieke problemen die zijn familie op dit ogenblik omwille van het grondconflict zou hebben.

Gelet op het geheel van bovenstaande overwegingen stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van het grondconflict waarin zijn familie verwikkeld is ernstige problemen heeft gekend met de taliban omwille van dit conflict voor zijn vertrek uit Afghanistan en dat hij niet aannemelijk maakt dat zijn vader voor de Amerikanen werkte, noch dat het werk van zijn vader verband hield met het grondconflict.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. In dit opzicht is de machtsovername door de taliban in augustus 2021 onmiskenbaar een nieuw feit. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de machtsovername door de taliban leidt tot een nieuwe (machts)dynamiek, niet alleen op nationaal niveau maar ook lokaal. Verzoekers vervolgingsvrees moet dan ook worden beoordeeld vanuit deze nieuwe (machts)dynamiek. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat waar verzoeker niet aannemelijk maakt in het verleden te zijn vervolgd door de taliban, er heden in het licht van de nieuwe situatie in Afghanistan mogelijk wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker kan worden aangenomen.

5.3. In dit verband voert verzoeker eveneens aan dat hij vervolging vreest omwille van verwestering. Verzoeker citeert ter staving uitvoerig naar de beschikbare landen informatie en wijst specifiek op de individuele omstandigheden van verzoeker, met name dat hij Afghanistan verliet tot hij slechts 13 jaar oud was in 2018 en in februari 2020 in België aankwam, dat hij de afgelopen drie jaar in het Westen verbleef en vlekkeloos Nederlands spreekt. Verzoeker argumenteert dat de al dan niet bewuste aanpassing aan de westerse cultuur het voor verzoeker bijzonder moeilijk maakt om te aarden in Afghanistan waardoor de Afgaanse gemeenschap en de taliban zich zullen afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door zijn verblijf in het Westen.

Hij benadrukt dat het niet zozeer gaat om de vraag of verzoeker zich westers voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afgaanse maatschappij en vooral de taliban zal gepercipieerd worden na zijn jarenlang verblijf in Europa.

5.3.1. In zoverre wordt geargumenteerd dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;"*.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan

ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden.

Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

5.3.2. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt vermeld onder punten 2 en 3 van dit arrest.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factore* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factore* regeringen. Bij de

machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *“een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *“een afzonderlijk departement binnen Kaboel”*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd.

In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met *“gedrags- en kledingkwesties”* (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA *“Afghanistan security situation”* augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van *“amr bil-maruf”* ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *“amr bil-maruf”* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden

bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsvername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet concreet aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

5.3.3. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu heeft verzoeker, zoals hoger aangehaald, Afghanistan verlaten toen hij ongeveer 13 jaar oud was als niet-begeleide minderjarige en is hij op 15 jarige leeftijd in België aangekomen en heeft hij bijgevolg een belangrijk deel van zijn vormende jaren als tiener heeft doorgebracht. Ter terechtzitting blijkt dat verzoeker uitstekend Nederlands spreekt en nauwelijks gebruik hoeft te maken van de aanwezige tolk. Hoewel de goede kennis van het Nederlands op zich niet aantoont dat verzoeker zich de Westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt op dergelijke wijze dat zij fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van verzoeker en dat niet mag worden verwacht dat hij deze opgeeft, blijkt hieruit, gelet op de zeer jonge leeftijd waarop hij in België is binnengekomen, onmiskenbaar wel dat hij actief participeert aan de Belgische samenleving en daarbij noodzakelijkerwijze werd geconfronteerd met Westerse waarden en normen. In dit verband neemt de Raad er ook akte van dat verzoeker zijn verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij naar school gaat ter terechtzitting preciseert door te stellen hij dat hij in Borgerhout de opleiding verpleging/verzorging volgt en dat hij een stage gelopen heeft in een woonzorgcentrum in 's Gravenwezel.

Verder blijkt uit het door verzoeker neergelegde attest van dokter G.W. dat hij door verzoeker eerst in mei 2022 geconsulteerd werd wegens stress en slaapstoornissen, dat verzoeker zichzelf bezeert en dat er ernstige aanwijzingen zijn voor suïcidale gedachten. In het attest van Solentra van 25 oktober 2022 wordt bevestigd dat verzoeker wordt begeleid door deze VZW, werd aangemeld op 20 januari 2021 voor traumatherapie en dat deze therapie startte op 4 juni 2021 maar deze sessies moeilijk kon volhouden omwille van zijn psychische toestand. Uit deze attesten blijkt een specifieke kwetsbaarheid als gevolg van een psychische problematiek die ook relevant is bij de beoordeling van de mogelijkheid voor verzoeker, in zijn individuele omstandigheden om het spel te spelen en zich te houden aan de heersende normen in geval van terugkeer. In dit verband wijst de Raad er op dat in de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde EUAA "*Country Guidance*" van april 2022 wordt gesteld dat personen met een fysieke handicap en personen met mentale gezondheidsproblemen vaak gestigmatiseerd worden in Afghanistan. Hun fysieke of mentale toestand wordt vaak beschouwd als verbonden met Gods wil en mishandeling van deze personen door de gemeenschap en/of door hun families komt voor. Vrouwen, ontheemden en teruggekeerde migranten met mentale gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar zijn (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, p. 105 – 106).

Voorts stelt de Raad vast dat niet betwist is dat verzoeker afkomstig is van het dorp Salati in het Mirzaka district in de provincie Paktia. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij opgroeide in een rurale omgeving (notities PO II, p. 6-7, notities PO I, 11-12), waar de taliban reeds sterk aanwezig waren. In het door verzoeker geciteerde EASO rapport *Afghanistan – Security Situation*, June 2021, wordt Paktia omschreven als een conservatieve provincie (p. 309), terwijl uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat Paktia een bolwerk is van het Haqqani netwerk, dat binnen de taliban wordt beschouwd als de groepering die nauwe banden heeft met Al Qaeda (EUAA *Afghanistan Security Situation*, August 2022, p. 170, 24). Verder blijkt uit het rapport EU AA, *Afghanistan Security Situation* van augustus 2022 dat in april 2022, ACLED en APW melden dat ISKP ook actief is geworden in de provincie Paktia (EUAA *Afghanistan Security Situation*, August 2022 p. 171). Zoals terecht aangestipt in het verzoekschrift is, gezien verzoekers leeftijd en zijn traject in België tot nu toe, het risico groter dat hij zich gedurende zijn verblijf in België als niet-begeleide minderjarige zelfs onbewust gedragingen heeft aangemeten die hem mogelijk in de negatieve aandacht zouden kunnen brengen van de taliban of de lokale gemeenschap in zijn dorp. Dit is des te meer het geval nu, gelet op zijn leeftijd, verzoeker met westerse normen en waarden in contact is gekomen tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als adolescent waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie.

Gelet op het geheel van elementen die betrekking hebben op verzoekers specifieke en individuele omstandigheden, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat hij, in geval van terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst in de negatieve aandacht van talibanleden en -aanhangers, dan wel ISKP-aanhangers die in Paktia aanwezig zijn, riskeert te komen en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij als verwesterd zal gepercipieerd worden. In het bijzonder volgende factoren eigen aan verzoeker dragen daar toe bij: (1) verzoekers afkomst uit een ruraal gebied in Paktia, een conservatieve provincie, (2) het feit dat verzoeker reeds op 13-jarige leeftijd zijn regio van herkomst in Afghanistan heeft verlaten en naar Europa is gekomen; (3) het gegeven dat hij sinds 15 jarige leeftijd in België verblijft, er als niet-begeleide minderjarige is aangekomen en actief participeert in de samenleving wat onder meer blijkt uit zijn uitstekende kennis van het Nederlands en hier dus een belangrijk deel van zijn vormende jaren heeft doorgebracht, (4) zijn risico profiel als gevolg van zijn ernstige psychologische problemen en (5) het risico dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen,

hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap aangezien hij als jong adolescent lang genoeg uit het land is geweest om minstens als 'verwesterd beschouwd te worden' en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker dient rekening te worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden uitgevaardigd zijn zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde informatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban (of ISKP) komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en zoals hoger aangehaald leeft de perceptie dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

De Raad treedt immers, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *“Country Guidance”* concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET